

*hajtják be az állatokat, gyerekeket,
frissen meszelt falak között
a zavart várakozás,
ó hogyne emlékeznék, mondom,
amikor megkérnek, hogy segítek
begyűjtani a hátsókertben
az abroncsokat, mintha nem is
telt volna közben az idő,
otthonosan lobogtatom a fáklyát,
pedig, mint az idegenek, tudom,
hamarosan terütekre kerülünk mi is.*

Stráfkocsik köröznek

*A szomszédban szögeket
vernek a falba, ugyanaz
a gyanú, mint olvadás idején,
előtűnik-e valami,
amit többé nem akartunk látni,
felkapcsolom a villanyt,
figyelem, átüt-e a hegyük,
makulátlan, hófehér sík,
odalent valami kíméletlen zörgés,
nem hoznak, nem visznek
semmit, a háztömb körül
üres stráfkocsik köröznek,
valamit mégis akarnak tőlünk,
hogy nem hagynak el,
valamit akarunk egymástól is,
megfogom a kezéd,
mint egy gyeplőt, tartom kicsit,
aztán óvatosan beejtem
a fáradt lovak közé.*

KUSTOS JÚLIA

bizalom

*nyolcéves vagyok, amikor a nyári táborban
titkokat vallunk meg egymásnak,
olyan dolgokat, amiket senki sem sejthet.
és szabályunk szerint, még ha nem is hibetők,
igaznak kell lenniük.*

apu májusban felkötötte magát.

*előttem a test lengése
– hiába nem láthattam –,
mint egy ágra száradt, barna falevél,
a pók rángása a láb kitepte után,
hervadó virágok poshadt bűze.*

*évek múlnak el,
egy vagyok eltévedt jószágaid közül,
pofonod után újra feléd tartom orcámat –
kérek, hogy csókolj meg,
és engedd értenem, mit miért teszel.*

név nélkül

*mikor valakinek van valakije,
szörnyülködni kezdenek a lányok.
hogy az a valaki, akinek már van valakije,
valaki másra úgy gondol, ahogy nem szabad.
a koktél édesen ilyenkor lila epeként ül
fogaik tökéletlen rései közé,
s egy erodáló erő marja őket, hogy
neki bezzeg.*

*mikor valakinek már van valakije,
de másra úgy gondol, ahogy nem szabad,
felröhögnek a srácok.
mikor a harmadik elmondja, hogyan
harapja az a valaki az ajkát,
hogyan sugározza be csiklója
az ő arcát, és hogyan rebegi el az ő nevét,
a sórhab a fiúk szája szélén
márvánnyá fagy a pusztá gondolatra,
hogy egy jóképű harmadik a város valamely szegletén
saját valakijükkel pontosan ezt teszi.*

*valakit valahogyan hívnak.
megbékél nevével, ahogy megbékél
magával, és a dolgokkal, amiket
nem szabadna tennie,*

*mégis
előtte egy kosár gyümölcs,*

*darabonként vizsgálja,
s amit megkíván, elveszi.
azt mondják, a szégyen mocskát
minden nő csak leánykori nevével viselheti.*

a határ

*megállni
a törött porcelánnál, megfakult hímzéseknél,
az ablakon át figyelni, ahogy a lugasban
képtelenül gyorsan úsznak az évszakok,
miközben a szájban az ízek ritmusa téli fabéjéről
augusztusi szilvára vált.
így a nővérek szaga újra elemi lesz, és vad,
mint sok be nem váltott ígérteű tinédzserkori nyár,
és a dalok ismét torkon ragadnak,
és a dőlő alkonyi fény felhorzsolja
a kertbe vezető út kavicsait.
a fej közeledni kezd a betonhoz,
tűszűrásnyi vagyok, bekebelezésre kész,
fekhelyem vagy – forrón sugárzó, hűsfalú vár.
a tekintetek megfiatalodtak, naiv szerelmek
vissza se néznek, úgy lépik át a határt.
a feltörő talajvízben a kert tengerré bővül.
halak vagyunk, szégyenlősen lebegve körül
aogyoróbokrok korallzátonyát.*

csapda

*Az izgalmat kiküzdí.
Ha a bábész csapat odébbáll,
utánuk követ dob, a feltépett
nyílt sebet, mint angyal, kötözi.
A zsebébe süllyesztett maszatos gyolcsokat
szobafalai közt két tenyérrel vasalja,
és liftező gyomorral szívja magába
szagukat, szégyenkezve, de felajzottan, mint ragadozók.
Csak a nevét kérdezik, de mindent elmond,
hogy aztán torkon akadjon szava.
Levetkőztet, hogy levetkőztessék
– de senki nem nyúl testéhez,
csak a sóvárgással teli félelem.
Ő a csali, a csapda, az áldozat.*